

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/248/2012
Identifikačné číslo spisu:	2104899870
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2104899870.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne TT - KOMFORT s.r.o., so sídlom v Trnave, Františkánska 16, IČO: 36 277 215, zastúpená JUDr. Ruženou Bubenčikovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Kollárová 8, proti žalovaným 1/ C. a 2/ T. obaja bývajúcí v A., zastúpených Mgr. Petrom Odehnalom, advokátom so sídlom v Trnave, Hlavná 42, o zaplatenie 1 184,19 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19 C 46/2004, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. septembra 2012 sp. zn. 9 Co 195/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 1. marca 2012 č.k. 19 C 46/2004-419 žalovaným uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 1 184,19 € spolu s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne zo sumy 299,24 € od 6. augusta 2003 do zaplatenia, zo sumy 904,43 € od 6. augusta 2004 do 31. decembra 2005 a zo sumy 884,94 € od 1. januára 2006 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o náhrade trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Predmetom konania bol nedoplatok na platbách nájomného a predpísaných zálohových platbách za služby spojené s užívaním bytu (byt č. XX, na ulici J. v A.) za obdobie august 2002 až december 2003 pri zohľadnení ročného vyúčtovania za rok 2002 a 2003, ktorého spoločnými nájomcami sú žalovaní. Vychádzal zo zistenia, že žalovaní boli povinní platiť mesačné nájomné a zálohové platby za služby spojené s užívaním bytu v období od 1. augusta 2002 do 31. januára 2003 vo výške 2 633 Sk (nájomné 791 Sk a úhrady za služby 1 842 Sk), v období od 1. februára 2003 do 28. februára 2003 vo výške 2 491 Sk (nájomné 791 Sk a úhrady za služby 1 502 Sk), v období od 1. marca 2003 do 31. decembra 2003 vo výške 3 202 Sk (nájomné 1 502 Sk a úhrady za služby 1 700 Sk). Žalovaným vznikol nedoplatok na predpísaných mesačných zálohových platbách nájomného a služieb spojených s nájomom bytu za uvedené obdobie vo výške 1 184,19 € (v podrobnostiach str. 7 a 8 odôvodnenia rozsudku). Vychádzajúc z výsledkov znaleckého dokazovania (znalcov Ing. P., Ing. F. a Ing. B.) považoval za správne stanovené zálohové platby aj ich vyúčtovanie. V prípade omeškania za oneskorené platby spojené s užívaním bytu súd

priznal poplatok z omeškania až po uplynutí piateho dňa od konečného vyúčtovania (do 31.7. nasledujúceho roka), po jeho doručení žalovaným, čo považoval v konaní za preukázané. Pri omeškaní s platením nájomného vychádzal z toho, že nájomné je splatné do 5 dňa nasledujúceho mesiaca. Nevykonanie žalovanými navrhnutého dokazovania predložením prevádzkového denníka výmenníkovej stanice a zmlúv o dodávke studenej vody, tepla a teplej úžitkovej vody zdôvodnil tým, že tieto doklady mal znalec k dispozícii, čo je zrejmé z jeho písomného znaleckého posudku. Súd nevyhovел návrhu žalovaných na doplnenie znaleckého posudku, pretože správnosť jeho záverov mal potvrdenú (preukázanú) znaleckými posudkami znalcami Ing. B. a Ing. F., ktorými sa potvrdila správnosť preddavkov a vyúčtovania za január až júl 2002 a za rok 2003. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaných rozsudkom zo 4. septembra 2012 sp. zn. 9 Co 195/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne súd prvého stupňa po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 4 O.s.p.). Potvrdzujúci výrok odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, lebo súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a rozsudok náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti uviedol, že súd prvého stupňa v konaní postupoval podľa procesných predpisov, dodržal zásady sporového konania, posúdenie sporných otázok správne ponechal na znalecké dokazovanie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku mal k dispozícii potrebné doklady, podklady použité pri vypracovaní znaleckého posudku nie sú povinnou súčasťou posudku. Nevykonanie navrhnutých dôkazov žalovanými nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predĺžilo by sa tým konanie a potvrdili by sa výsledky doterajšieho dokazovania.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie z dôvodu, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom (i práv na spravodlivú súdnu ochranu v zmysle ústavy a dohovoru) dovolatelia označili 1/ nenariadenie pojednávania odvolacím súdom za účelom zopakovania a doplnenia znaleckého dokazovania, ktoré navrhli, čo je v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., 2/ nevykonanie žalovanými navrhnutého znaleckého dokazovania a dokazovania zabezpečením listín (zmlúv a ďalších dokladov) za účelom zistenia správnosti ročných vyúčtovaní, najmä pokiaľ ide o skutočné náklady pri dodávkach studenej vody, TÚV a ÚK, 3/ nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktorá spočíva v tom, že odvolací súd vychádzal z neurčitého a nepreskúmateľného znaleckého posudku č. 17/2009 znalca Ing. Slemenského. Za nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolatelia považujú to, že pokiaľ už došlo k ročnému vyúčtovaniu mesačných zálohových platieb za služby spojené s užívaním bytu, žalobkyňa už nemôže úspešne uplatňovať právo na zaplatenie nedoplatku na mesačných preddavkoch, ale len nedoplatok vyplývajúci z ročného vyúčtovania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2007, sp. zn. 4 Cdo 83/2006). Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ súdy žalobe vyhověli, rozhodli nesprávne.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaných odmietnuť z dôvodu, že podľa jej názoru nie je daný žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov (§ 241 ods. 2 písm. a/ a až c/ O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že odvolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaných by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaných preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

Žalovaní namietali, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd prejednal ich odvolanie a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady

rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že: a/ netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli riadne upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) - viď oznámenie o vyhlásení rozsudku bez nariadenia pojednávania založené v súdnom spise na č.l. 518- 519.

Žalovaní v dovolaní namietali nedostatočné odôvodnenie (resp. nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.) s čím súčasne spojili porušenie ich práv na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), súdom vyčítali, že prihliadali na nepreskúmateľný znalecký posudok a nevyhoveli ich návrhom na doplnenie dokazovania za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci.

Pokiaľ žalovaní namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne

námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa však uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) vydaný v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., tak z formálneho ako aj z obsahového hľadiska a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosť jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov (z obsahového hľadiska) jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Zhodli sa v podstatnom na tom, že žalovaní neuhrádzali v predpísanej výške mesačné zálohové platby za nájom a za služby spojené s užívaním bytu, čím im po ročnom vyúčtovaní vznikol za sporné obdobie nedoplatok 1 184,19 € s príslušenstvom (poplatok z omeškania). Správnosť vyúčtovania a vynaložených nákladov súdy vyvodzovali zo záverov znaleckého dokazovania znalca Ing. Slemenského. Nevykonanie návrhov na doplnenie dôkazov žalovanými súdy riadne zdôvodnili (považovali ho za nadbytočné) vzhľadom na výsledky dovtedajšieho znaleckého dokazovania opierajúceho sa aj o zhodné závery znaleckého dokazovania (znaleckých posudkov znalcov Ing. Vrabca a Ing. Karpíša) v iných konaniach, kde malo ísť o obdobné spory účastníkov, avšak za iné obdobie.

K ďalšej argumentácii dovolateľov v dovolaní dovolací súd uvádza, že vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. nemožno vidieť v tom, že súdy (prípadne) rozhodli na základe neúplne zisteného skutkového stavu, lebo nevykonali všetky navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili alebo rozhodnutie založili na nesprávnom právnom závere. Dovolateľmi namietané skutočnosti by mohli (prípadne) opodstatňovať uplatnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v procesne prípustnom dovolaní (čo však nie je tento prípad), nemôžu však zakladať prípustnosť dovolania tam, kde prípustnosť tohto opravného prostriedku nevyplýva z § 238 O.s.p. alebo § 237 O.s.p.

Vzhľadom na procesnú neprípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku žalovaných nemohol dovolací súd posudzovať opodstatnenosť uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Žalovanými vytýkané neúplné skutkové zistenia súdov nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011); skutočnosť, že súd v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo doposiaľ vykonané dokazovanie považoval na zistenie skutkového stavu za postačujúce, nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000); rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí totiž vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 3 O.s.p.); nesprávne hodnotenie dôkazov nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania (viď R 42/1993); z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov; „inou vadou“ je napríklad aj neúplné alebo nesprávne zistenie skutkových podkladov pre rozhodnutie súdu, porušenie zákonom predpísaného spôsobu vykonania niektorého dôkazu,

prehodnotenie skutkových zistení súdu prvého stupňa odvolacím súdom bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania (§ 213 O.s.p.); takáto vada je síce relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 54/2012).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalovaných. Ich mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.